

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. N. N.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje**, sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-149115-38/ČJ-2019-030022 ze dne
25. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 1. 11. 2019 kontrolován hlídkou Spolkové policie Spolkové republiky Německo. Nebyl schopen prokázat svou totožnost a oprávnění k pobytu na území tohoto státu, z jeho výpovědi i z jeho mobilního telefonu však vyplynulo, že do Německa vstoupil z území ČR. Na základě toho žalobce převzala žalovaná, která ho zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože dospěla k závěru, že je

nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění stanovila na 90 dnů s ohledem na potřebu obstarat žalobci doklady nezbytné k návratu do vlasti. Dobu zajištění posléze prodloužila o 30 dnů, a to svým rozhodnutím č. j. KRPP-149115-28/ČJ-2019-030022 ze dne 23. 1. 2020.

2. Žalovaná naříkaným rozhodnutím podruhé prodloužila dobu zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 125 odst. 2 c) téhož zákona o dalších 90 dní, tj. celkem na 210 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Jako důvod prodloužení uvedla potřebu zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění. Velvyslanectví Afghánské islámské republiky však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. Součástí tohoto procesu se uskutečnil konzulární pohovor na zastupitelském úřadě Afghánistánu v Praze. Jeho účelem bylo právě ověření žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Při té příležitosti afghánský konzul poukázal na složitost celé věci danou nutnou spoluprací s příbuznými, s nimiž však žalobce není dlouhodobě v kontaktu. Dokumenty, jimiž v současnosti žalobce disponuje, nebyly dle tvrzení konzula vhodné k ověření totožnosti a vystavení náhradních dokladů. Zastupitelský úřad dále prověří pravdivost žalobcových tvrzení o rizicích, jimiž by byl v případě návratu do vlasti vystaven. Vzhledem k výše uvedenému se správní vyhoštění žalobce nepodaří v původní lhůtě provést. Stále ovšem existuje reálný předpoklad pro vyhoštění žalobce. Proto žalovaná znovu prodloužila zajištění. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalovaná neuplatnila, protože přetrvává stejná situace jako v době, kdy rozhodovala poprvé o zajištění žalobce. Žalobce projevil vůli vycestovat do Francie, ač není oprávněn vstoupit do žádného státu Evropské unie.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal jeho nezákonnost ze dvou důvodů. (1) V případě žalobce neexistuje reálný předpoklad vyhoštění. Bez něho podle čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ztrácí zajištění smysl a zajištěná osoba má být propuštěna. Předpoklad vyhoštění je podle judikatury Nejvyššího správního soudu dán tehdy, je-li vyhoštění uskutečnitelné zřejmě či pravděpodobně. Z vyjádření afghánského konzula není zřejmé, zda a případně v jaké době bude žalobci náhradní cestovní doklad vydán. To činí vyhoštění ve vazbě na vydání náhradního dokladu žalobci spíše nepravděpodobné. Z toho důvodu je nezákonné i pokračování v omezení svobody žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. (2) Dobu prodloužení zajištění o dalších 90 dnů žalovaná stanovila nepřezkoumatelným způsobem. V rozporu s požadavky Nejvyššího správního soudu individuálně neposoudila, jaké úkony bude nezbytné provést v rámci přípravy žalobcova vyhoštění, včetně časového odhadu těchto kroků. Z hlediska vydání náhradního cestovního dokladu nedává smysl snaha ověřovat žalobcova tvrzení o nebezpečí, kterým by čelil po návratu do Afghánistánu. Současně však napadené rozhodnutí postrádá zmínku o možném obstarání jiného dokladu totožnosti žalobci, přestože by toto mohlo napomoci k vydání náhradního dokladu.
4. Ke sdělení žalované z řízení o žalobě o tom, že Ředitelství služby cizinecké policie potvrdilo, že v minulosti došlo k úspěšnému vydání náhradního dokladu, žalobce zdůraznil, že jde o informaci, kterou žalovaná neměla k dispozici v době svého rozhodování. Neměl tedy možnost se s touto informací seznámit, žalovaná ji při rozhodování nemohla zohlednit a v řízení před soudem z ní lze vycházet pouze tehdy, pokud by jí by proveden důkaz. Jen z toho, že v minulosti k vydání dokladu došlo také

neplyne, že je to pravděpodobné, že se tak stane i v případě žalobce.

5. Žalovaná k žalobě uvedla, že obdržela potvrzenou informaci od Ředitelství služby cizinecké policie o vydání náhradního cestovního dokladu občanu Afghánistánu v minulosti. Žalovaná zjišťovala reálný předpoklad vyhoštění žalobce a zajištění podrobila vlastnímu přezkumu. Dobu trvání zajištění žalovaná u žalobce prodloužila o 90 dní, jelikož tato doba je potřebná k přípravě vyhoštění a zároveň nepřekračuje nejdelší přípustnou dobu zajištění 365 dnů podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. § 125 odst. 3 téhož zákona. K prodloužení délky zajištění žalovaná dále uvedla, že vydání náhradního cestovního dokladu žalobci ztěžuje, že v Afghánistánu jsou registry obyvatel zavedeny jen ve velkých městech. Na druhou stranu, tím že žalobce pochází z Kábulu, tj. hlavního města, lze očekávat ověření jeho totožnosti a s tím spojené vydání náhradního cestovního dokladu.
6. Žaloba není důvodná.
7. Podle čl. 15 směrnice 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění (*odôvodnený predpoklad na odsun, a reasonable prospect of removal, hinreichende Aussicht auf Abschiebung, rozsądne perspektywy wydalenia*) přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4).
8. Různé jazykové verze směrnice tedy používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, X (X) ze dne 30. 11. 2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze *skutečný předpoklad*, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, *odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění* a že ten *neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotýčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi*. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5. 6. 2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalované, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
9. Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění však nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaná nebyla při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti totiž nelze klást k tíži žalované (rozsudky NSS č. j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25. 4. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20 ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27. 4. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
10. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS. V něm sice rozšířený senát vyslovil, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit,

neurčil však potřebnou míru pravděpodobnosti. Protože rozšířený senát zároveň konstatoval, že vyhoštění cizince musí být alespoň potenciálně možné (sic), je třeba jeho závěrům rozumět tak, že vyhoštění nebude pravděpodobně možné uskutečnit tehdy, kdy není (potenciálně) možné. Nesprávný je proto názor žalobce, že účelu prodloužení zajištění nelze dosáhnout již tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62).

11. Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být *skutkově* podložena tak, že vyhoštění lze alespoň *rozumně* očekávat v nejdelsí přípustné době zajištění.
12. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaná učinila a její úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu.
13. Již v předchozích rozhodnutích ve věcech žalobce (rozsudky č. j. 17 A 223/2019-35 ze dne 6. 12. 2019. č. j. 17 A 24/2020-36 ze dne 21. 2. 2020) soud vedl, že žalovaná nepostupuje liknavě. Na tom se nic nezměnilo. Žalovaná činí kroky bez zbytečného prodlení a podle toho, jak vyvstane jejich potřeba. V současné době je postup žalované závislý především na součinnosti zastupitelského úřadu Afghánistánu, který také postupně činí kroky k ověření identity žalobce. Skutečnost, že obstarání náhradních dokladů ztěžuje zastupitelský úřad země původu žalobce (resp. situace přímo v zemi původu), je zákonem výslovně předvídaným důvodem pro prodloužení zajištění [§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], takže tuto skutečnost zjevně lze klást k tíži žalobce. Nemění se nic ani na tom, že problémy s identifikací žalobce mají původ právě na jeho straně – vyhodil cestovní doklad v Turecku, aby tím pro sebe získal prospěch v podobě ztížené identifikace, a po zadržení Spolkovou policií vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl vyrozuměn zastupitelský úřad Afghánistánu podle čl. 36 Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích. Je tedy namístě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání.
14. Závěr o proveditelnosti vyhoštění pak spočívá především na skutkovém zjištění žalované, že totožnost žalobce je (při absenci komunikace žalobce s příbuznými) třeba potvrdit podle registru obyvatel města Kábul, ze kterého pochází a kde chodil i na vysokou školu. Ověření totožnosti by tedy mělo být jednodušší, než v obvyklých případech, neboť Afghánistán nemá centrální registr obyvatel a informace o obyvatelích venkova závisí především na jejich hlášení. Za toho stavu se lze ztotožnit s žalovanou, že existuje skutkově podložený, rozumný předpoklad vyhoštění žalobce.
15. Žalobce k tomu uvedl, že již v minulých žalobách upozorňoval na to, že zastupitelský úřad Afghánistánu v praxi nečiní žádné kroky k vystavení náhradního cestovního dokladu. K tomu lze jen stručně uvést, že soud již v minulých rozsudcích upozornil na to, že buď bude žalobce toto své tvrzení prokazovat, nebo se jím soud nebude zabývat. Důkazy žalobce přesto nenavrhl.
16. Nedůvodná pak je i námitka, že doba zajištění byla stanovena nepřezkoumatelně. Judikatura správních soudů vyžaduje, aby byl v odůvodnění rozhodnutí o (prodloužení) zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. Žalovaná má kvalifikovaný odhad učinit na základě svých zkušeností s obvyklou dobou komunikace a právní pomoci ze zahraničí (rozsudek NSS č. j. 1 As 93/2011-79 ze dne 19. 10. 2011). V souzené věci závisí vyhoštění

na krocích zastupitelského úřadu, které pak závisí buďto na spolupráci žalobce a jeho rodiny při prokazování totožnosti nebo na zjištěních dožádaných orgánů police v Kábulu. Za toho stavu postačuje, pokud je prodloužení zajištění vysvětleno konkrétními překážkami zabraňujícími provedení a dokončení potřebných úkonů (tak odst. 17 rozsudku č. j. 4 Azs 340/2018-28 ze dne 24. 2. 2020). To žalovaná učinila – postup kábulské policie závisí na tom, zda se jí podaří ověřit totožnost žalobce za situace, kdy Afghánistán nemá centrální registr obyvatel (nesprávné je tvrzení žalobce, že policie bude ověřovat pouze tvrzení o jeho pronásledování, srov. sdělení na čl. 132–133 správního spisu).

17. Lze však souhlasit se žalobcem, že informace o úspěšném vydání náhradního dokladu v minulosti v jiném případě nebyla k dispozici v době rozhodování žalované (č. l. 163–164 správního spisu), a soud k ní proto nemůže přihlížet bez dokazování. Z této konkrétní informace tak soud žádná skutkové zjištění neučinil a dokazování nedoplňoval, protože o žalobě bylo možné rozhodnout i bez toho.
18. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. března 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce